

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 223/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., S., ktorou namietal porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. Pn 4043/06 z 23. januára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2007 doručená sťažnosť E. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. Pn 4043/06

z 23. januára 2007 (ďalej aj „namietané uznesenie“), ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu povereného príslušníka Železničnej polície v Poprade sp. zn. ŽP-52/2006-PP z 18. decembra 2006 (ďalej len „uznesenie železničnej polície“).

Z pripojeného namietaného uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že „Poverený príslušník Železničnej polície v P. uznesením sp. zn. ŽP-52/2006-PP z 18. decembra 2006 podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku odmietol vec podozrenia z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť tak (...), že v roku 1995 jeho ošetrojúca lekárka mu neumožnila dlhodobo sa liečiť, čím spôsobila trvalé poškodenie jeho zdravia, ako nedôvodnú“.

Sťažovateľ vyslovil názor, že okresná prokuratúra svojím uznesením „... formulovaným ako zamietnutie sťažnosti pre údajnú nedôvodnosť hrubo porušila všetky hore uvedené ustanovenia a tým sa stala podozrivou zo spáchania tr. činu podľa § 326 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 písm. c/ Tr. zákona a jej konanie nesie znaky marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c/ marenie prítomnosti alebo výpovedi strany tr. konania pro futuro/ voči osobe ID uplatňujúcej ťažkú újmu na zdraví podľa § 123/3/B Tr. zák. spolu s náhradou škody podľa § 125 Tr. zák. /značná škoda/ voči vedúcemu pracovníkovi RD P. ŽSS a. s. ...“.

V ďalšej časti sťažnosti vznáša sťažovateľ viaceré výhrady voči postupu okresnej prokuratúry pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu železničnej polície, a to najmä pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ktorého sa týkalo jeho trestné oznámenie, a nesprávne posudzovanie veci podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006.

Tvrdenia okresnej prokuratúry o zjavnej neodôvodnenosti jeho sťažnosti považuje sťažovateľ za ničím nepodložené a zároveň vyslovuje názor, že „... jej interpretácia zák. ust. Tr. zákona aj Tr. poriadku sú prekrucovaním pravdivej skutočnosti, ktorú si ani nedala námahu preskúmať“.

Sťažovateľ obšírne polemizuje s odôvodnením namietaného uznesenia a vyčíta mu viaceré nezrovnalosti a logické nesprávnosti.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že:

„a, Protiprávnym postupom OP P. boli porušené nielen ustanovenia hmotné a procesné tr. zákonov, ale aj čl. 4b/1 Ústavy SR a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd.

b, Občan SR E. K. má právo na súdne konanie a tým i na prípravné konanie vč. podania obžaloby OP P., voči páchatel'om voči nemu spáchaných trestných činov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie označeného základného práva uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. Pn 4043/06 z 23. januára 2007, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu železničnej polície.

Z uvedeného vyplýva, že uznesením železničnej polície bola odmietnutá ako nedôvodná vec podozrenia z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť tak, že v roku 1995 ošetrojúca lekárka neumožnila sťažovateľovi dlhodobú liečbu, čím mala spôsobiť trvalé poškodenie jeho zdravia. Toto uznesenie bolo 3. januára 2007 doručené sťažovateľovi, ktorý proti nemu podal 8. januára 2007 sťažnosť. V sťažnosti uviedol, že nesúhlasí s právnou kvalifikáciou uvedeného skutku, pretože príslušník železničnej polície je závislý od svojho zamestnávateľa a súčasne pracuje aj ako policajt pre rezort vnútra, čím dochádza k neobjektívnosti a zaujatosti v jeho rozhodovaní, a žiadal, aby vec vyšetroval vyšetrovateľ polície. Namietal aj dôvod odmietnutia, ktorý uviedol príslušník železničnej polície v odôvodnení uznesenia, že sťažovateľ je psychicky chorý, ako aj to, že sa nezmienal o tom, či vypočul lekárku, ktorá mala zapríčiniť zhoršenie jeho psychického stavu, a taktiež ani jeho nadriadených.

Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti okresná prokuratúra preskúmala napadnuté uznesenie železničnej polície, ako aj spis vzťahujúci sa na vec a dospela k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Okresná prokuratúra pritom dala čiastočne za pravdu sťažovateľovi v tom, že dôvodom odmietnutia sťažnosti nemôže byť jeho psychický stav, avšak zároveň poukázala na ustanovenie § 189 Trestného poriadku, podľa ktorého nemožno úspešne namietat chybu v odôvodnení uznesenia, ak je jeho výrok správny. Rovnako tak nemala podľa okresnej prokuratúry vplyv na spôsob rozhodnutia vo veci nesprávna právna kvalifikácia oznámeného skutku. Ďalšie argumenty sťažovateľa, ktorými odôvodnil svoju

sťažnosť proti uzneseniu železničnej polície, okresná prokuratúra neakceptovala, podrobne sa však s nimi vysporiadala a na základe toho rozhodla tak, ako už bolo uvedené.

Základnou a nevyhnutnou podmienkou práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ktoré je ústavnou bázou aj pre práva garantované v čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 až 50 ústavy, je existencia namietaného práva (v právnom poriadku Slovenskej republiky), ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na súde alebo inom orgáne verejnej moci.

Ústavný súd už opakovane vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (...) nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (trestného oznámenia) boli orgány činné v trestnom konaní povinné začať trestné stíhanie a následne podať obžalobu voči oznamovateľom označenej osobe. Subjektívne právo fyzickej osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného stíhania iného nemožno vyvodiť ani z ústavy, ani z Trestného poriadku, prípadne zo zákona o prokuratúre» (napr. m. m. II. ÚS 42/00, IV. ÚS 191/07).

Aj keď je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky pre začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajný orgán, vyšetrovateľ, prokurátor).

Sťažovateľ sa cíti byť poškodený údajným trestným činom, a keď sa obrátil na orgány činné v trestnom konaní, požíval ochranu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci z tohto práva mu nevyplývalo subjektívne právo na trestné stíhanie iného, bol oprávnený, aby tieto orgány venovali jeho trestnému oznámeniu riadnu pozornosť (zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam), prešetrili ho, rozhodli o ňom a o výsledku vybavenia veci ho vyrozumeli.

V okolnostiach daného prípadu sa to aj stalo a o trestnom oznámení sťažovateľa bolo konané a rozhodnuté, aj keď nie v súlade s jeho predstavami. Na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave, však sťažovateľ nemá nárok (II. ÚS 88/99).

Ústavný súd poznamenáva, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny by prichádzalo do úvahy iba v prípade, ak by sa nebola náležite vysporiadala s jeho argumentáciou uvedenou v sťažnosti, ktorú podal proti uzneseniu železničnej polície. Namietané rozhodnutie však prijatie takéhoto záveru na základe zistení ústavného súdu neumožňuje.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností daného prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (primerane II. ÚS 70/99).

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia napokon pripomína, že zamietnutím jeho sťažnosti namietaným rozhodnutím nie je dotknuté jeho právo na prípadnú náhradu škody voči osobám uvedeným v jeho trestnom oznámení, ktorú si môže uplatniť v občianskoprávnom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2007